

R

VEIL-SERIE

HET HEMELSE BROOD
VOOR ZONDAREN

ISAÄK DE LEEUW

No. 493

MAART - APRIL 2013

ISAÄK DE LEEUW

Isaäk de Leeuw is een predikant uit de achttiende eeuw. Hij werd geboren in Utrecht op 21 mei 1740. Op 9 juni 1765 werd hij bevestigd tot predikant van Garderen. Een half jaar later nam hij een beroep aan naar IJsselmonde, namelijk op 15 december 1765. Daarna was hij achtereenvolgens predikant te Tiel (6 oktober 1771) en Rotterdam (13 december 1772).

Isaäk de Leeuw was een getrouwe prediker van wie de Kerk veel verwachtte. Hij had het voornemen om een groot werk te schrijven, maar Gods weg was anders. In het jaar 1775 werd hij ziek, wat zich eerst niet ernstig liet aanzien. Maar plotseling verergerde zijn ziekte.

Hij ontsliep op 3 september 1775, nog maar 35 jaar oud.

Van zijn hand is het boek ‘Het geloof in deszelfs aard en vrugt verklaard’, de beminlijke verpligting daar toe uit het euangelie aangedrongen, en tegen de bedenkingen zoo van ’t vleeschlijke vernuft, als

van heilbegeerige doch bekommerde zieken, gestaaft en verdedigd, in eenige leerredenen. De bundel werd na zijn dood uitgegeven, in 1777. Reeds in 1778 verscheen een tweede druk in Rotterdam.

De hierna volgende preek komt uit het hierboven genoemde boek: 'Het geloof in deszelfs aard en vrugt verklaard' (1784, zesde druk).

De preek is herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands.

N.B. Er wordt op verschillende plaatsen in de preek verwezen naar preken die nog zullen volgen (zie pag. 20 en 21). De redactie heeft het voornemen in de komende tijd daarvan nog enkele te hertalen en in de Reveilserie uit te geven.

HET HEMELSE BROOD VOOR ZONDAREN

door

ISAÄK DE LEEUW

“Maar Mijn Vader geeft u dat ware Brood uit de hemel”.   *Johannes 6:32b*

Het is een bekend feit dat bestrijders van de gereformeerde leer ons voor de voeten werpen dat de leer der verkiezing de mensen zorgeloos of wanhopig maakt.

De tekstwoorden zijn niet goed te begrijpen als er niet eerst iets gezegd wordt over het verband van de tekst. Alles wat we vanaf het begin van dit hoofdstuk lezen, heeft er iets mee te maken.

In de eerste vijftien verzen wordt ons een belangrijke gebeurtenis rond de Heere Jezus meegedeeld. Hij was met Zijn discipelen naar de overkant van de Zee van Tiberias gevaren, en daar was Hem een grote menigte gevolgd. Hij gaf hun in die eenzame

streek onderwijs op een berg, en gaf daar voedsel aan meer dan vijfduizend mensen door middel van vijf gerstebroden en twee visjes. Er bleven toen nog twaalf volle korven over! Het gevolg daarvan was (vers 14) dat men zei: ‘Deze is waarlijk de profeet, Die in de wereld komen zou’. Maar daaruit vloeide ook voort dat Jezus bij het zien van hun pogingen om Hem koning te maken, op de berg ontweek in de stilte van de eenzaamheid, vers 15.

Toen werd het avond en de discipelen gingen naar de zee terug. Nadat zij lang gewacht en niets van Jezus gehoord hadden, besloten zij om van de oever af te steken en terug te varen naar Kapernaüm. Toen ze op zee waren en het onstuimig weer werd, kwam Jezus wandelend op het water tot hen. Nadat Hij hun bekend geworden was, stapte Hij in het schip, en kwamen zij spoedig aan land, vers 16-21.

Maar hoe ging het intussen met de menigte? Toen de discipelen van Jezus waren weggevaren zonder de Heere Jezus, besloten zij ook terug te keren, omdat ze vermoedden dat ze Jezus in Kapernaüm zouden terugvinden. Ze gingen daarom in scheepjes die vanuit Tiberias daar in de buurt waren aangekomen om weer terug te keren, vers 22-24.

De volgende dag vonden zij Jezus te Kapernaüm in de synagoge. Daar heeft het gesprek plaatsgevonden dat nu vervolgens wordt meegedeeld. Zie hiervoor ook vers 59. Ze vroegen direct aan de Heere Jezus: ‘Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?’ (vers 25). Jezus wist dat hun bedoeling om Hem op te zoeken niet zuiver was, en liet hun dit ook weten met een nadrukkelijke vermaning die daaraan was toegevoegd, in vers 26-27: ‘Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: Gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt, en verzadigd zijt. Werkt niet om de spijs, die vergaat, maar om de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven, welke de Zoon des mensen u geven zal; want Deze heeft God de Vader verzegeld.’ Omdat ze de ware bedoeling van Jezus niet begrepen, vroegen ze in hun tekortschietend begrip in vers 28: ‘Wat zullen wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?’ Daarop geeft de Heiland aan hen onderwijs over het geloof in Hem, als het voornaamste dat zij moesten zoeken, in vers 29: ‘Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Die Hij gezonden heeft’. Maar dit wekt direct ongeloof op bij velen van hen, en zij zeggen, in vers 30: ‘Wat teken doet Gij dan, opdat

wij het mogen zien, en U geloven? Wat werkt Gij?’ Ze doen alsof het nooit was gebeurd wat ze gisteren hebben gezien en geproefd, en alsof de honderden wonderen van de Heiland niets voorstelden! Zij willen dus een bijzonder soort teken hebben, en dat geven ze duidelijk aan met de woorden van vers 31: ‘Onze vaders hebben het manna gegeten in de woestijn; gelijk geschreven is: Hij gaf het brood uit de hemel te eten.’ Dit wordt beschreven in Exodus 14, waar de hele geschiedenis verteld wordt, dat er elke dag vanuit de hemel een soort ‘brood’ in de vorm van korianderzaad op hen regende. Dit gebeurde om de Israëlieten voedsel te geven in de woestijn totdat ze in Kanaän kwamen. Het ging hun er dus om ook zo’n teken uit de hemel te ontvangen; een teken waarvan zij konden leven! Niet ten onrechte had Jezus gezegd dat zij Hem volgden ‘om den brode’. Zij meenden dat Jezus op dit punt hun niet minder ter wille moest zijn dan Mozes voor hun vadersen was geweest. Het antwoord van Jezus getuigde van zachtmoedigheid, in vers 32: ‘Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Mozes heeft u niet gegeven het brood uit de hemel; maar Mijn Vader geeft u dat ware Brood uit de hemel.’

Wat dit vers betreft, moeten wij vooraf opmerken dat het uit twee onderdelen bestaat, die als een tegenstelling bij elkaar horen: Mozes heeft niet... gegeven, maar Mijn Vader geeft. De inhoud van het vers zoals we het lezen, wordt bekrachtigd met 'Voorwaar, voorwaar'. Dat moet dus op beide onderdelen worden toegepast. Ook moet u zien dat de woorden 'Mijn Vader geeft' op beide onderdelen betrekking hebben. Er staat dus eigenlijk: Mozes heeft u het brood uit de hemel niet gegeven, maar Mijn Vader geeft het u. En Mijn Vader geeft u – wat nog veel belangrijker is – het wáre Brood uit de hemel. Dit moeten we bij de verklaring van de tekst goed voor ogen houden.

Jezus spreekt over Zijn Vader; dat is de enige en waarachtige God. Daaraan behoeft niet getwijfeld te worden. Hij mocht Hem Zijn Vader noemen op een wijze die niemand van de stervelingen kan navolgen. Hij is Gods eeuwige, eniggeboren Zoon, Die God in de wereld gezonden heeft, geboren uit een vrouw, geworden onder de wet. Daarom zegt Hij ook in Johannes 5 dat God Zijn eigen Vader is. Van Hem, als Zijn Vader, zegt Hij dat Deze in de tijd

van Mozes aan Israël het manna uit de hemel gegeven heeft. Dat heeft niet Mozes, maar God gedaan. De geschiedenis leert dit heel duidelijk. Het was bij Mozes zelfs niet in de gedachten opgekomen om zoiets aan God te vragen. Maar toen de Israëlieten in de woestijn hadden gemurmureerd over gebrek aan voedsel en zich bij Mozes hadden beklaagd dat hij hen uit Egypte had geleid, waar ze tussen de vleespotten zaten, had God aan Mozes te kennen gegeven dat Hij aan hen brood uit de hemel zou geven. Vanaf die tijd had het manna geregend, dat zij elke morgen konden verzamelen. Dat wonder moest dus niet aan Mozes worden toegekend, maar aan God, de Vader van de Heere Jezus Christus.

Diezelfde God en Vader van de Heere Jezus Christus was het, Die hun nu ook niet alleen manna, maar – wat meer is – het waarachtige Brood uit de hemel gaf.

Wat Jezus daaronder verstaat, is gemakkelijk te zeggen. Hij bedoelt Zichzelf! Dat is de reden waarom Hij van Zijn Vader spreekt, omdat Hij de Zoon van God is, door de Vader in de wereld gezonden. Maar om daar geen enkel misverstand over te laten rijzen,

heeft Jezus dit Zelf nader uitgelegd. Op de vraag uit vers 34 geeft de Heiland het antwoord in vers 35: ‘Ik ben het Brood des levens’.

Hij noemt Zichzelf nu het ware Brood uit de hemel met betrekking tot en tegenover het manna dat in vroegere tijden uit de hemel regende. Hij was een ander Manna, Hij was een veel uitnemender hemels Brood, ‘want het Brood Gods is Hij, Die uit de hemel neerdaalt, en Die aan de wereld het leven geeft’, vers 33. Hij was gezonden uit de hemel der heerlijkheid van voor de troon van God. Dat is heel wat méér dan van het manna gezegd kon worden. Hij gaf aan de wereld het leven als het voedsel dat niet zozeer voor het lichaam bestemd is, maar voor de ziel als het voor haar wezenlijke en blijvende voedsel, vgl. vers 51a. Daarom komt Hij hier naar voren als Degene Die Zijn vlees voor het leven der wereld geeft, vers 51b, als van God gezonden tot wijsheid, rechtvaardigmaking, heiligmaking en volkomen verlossing.

Dit Brood, zegt Hij, geeft Mijn Vader aan u. Hij spreekt hier tot de vergaderde menigte, tot allen die daar in de synagoge waren. Onder hen waren er ook

uit de menigte van hen die de vorige dag door Hem op zo'n wonderlijke wijze waren gevoed. Maar Hij spreekt zó tot hen dat het niet in het bijzonder hén betrof, maar de hele toenmalige generatie van het volk van Israël. Hij ziet hen met hun voorouders als één volk. Het geslacht in het verleden en in het heden verschilt alleen in de tijd dat men leeft. Mozes heeft u, de vaders, het brood uit de hemel niet gegeven, maar Mijn Vader; en Mijn Vader geeft u, die nu leeft, het ware Brood uit de hemel.

Wat konden zij nog méér wensen? Zij begeerden een teken uit de hemel, maar Hijzelf was aan hen tot een teken gegeven. Zij begeerden brood uit de hemel, maar God gaf hun dat op een veel voortreffelijker manier dan in de tijd van hun voorouders was gebeurd. God gaf hun het geestelijke Manna, de Spijs voor de ziel. Dat voedsel doet hen eeuwig leven. Als zij dus maar goed in het oog hielden dat het manna in de woestijn niet door Mozes maar door God gegeven was, hadden zij vandaag een veel uitnemender Manna, een onvergelijklijk geschenk uit de hemel van Zijn Vader.

Maar hoe moeten we het opvatten dat dit Brood uit

de hemel hun gegeven was? Het was als manna uit de hemel geregend rondom hun tenten voor hen die daar gelegerd waren. Zij moesten slechts uitgaan en verzamelen. Jezus leerde immers op de straten en was openlijk in hun midden als Degene Die gekomen was om zondaren zalig te maken. Dit geestelijke Brood uit de hemel was aan hen gegeven om daarvan door het geloof te eten en eeuwig te leven. Jezus Zelf zegt het zó in vers 48-50: ‘Ik ben het Brood des Levens. Uw vaders hebben het Manna gegeten in de woestijn, en zij zijn gestorven. Dit is het Brood, dat uit de hemel neerdaalt, opdat de mens daarvan ete, en niet sterve.’

Gelukkige Joden aan wie Jezus als het ware Brood uit de hemel te eten was gegeven. Zij behoefden voor hun ziel geen gebrek te lijden tot in eeuwigheid. Ja, driemaal gelukkig zouden ze geweest zijn als ze daarvan een goed gebruik hadden gemaakt! Maar zij aten niet van het hemelse voedsel dat hun gegeven was. Ze verwierpen deze zaligheid vanwege hun ongeloof. Dat moest Jezus Zelf tegen hen getuigen, in vers 36: ‘Maar Ik heb u gezegd, dat gij Mij ook gezien hebt, en gij gelooft niet.’ Maar hoe

is dat? Had God de Vader Zijn Zoon dan ook gegeven voor hen die niet door Hem behouden zouden worden? Zo zegt Jezus het hier Zelf, de Mond der waarheid, Die niet liegen kan. Zo zegt Hij het, en Hij bevestigt het met een dubbel ‘voorwaar’, opdat het niet verkeerd begrepen zou worden. Inderdaad, waarom zou dit ware hemelse Brood niet aan allen zonder onderscheid gegeven zijn om het te gebruiken, hoewel ze er niet allen daadwerkelijk gebruik van maakten door uit geloof te eten? Het is waar, de Heere kent degenen die de Zijnen zijn. Hij heeft hen in eeuwige liefde gekend als de bijzondere voorwerpen van Zijn gunst. Déze gunstgenoten, ja zij alleen zullen gezaligd worden, en worden daartoe ook waardig geacht het geloof als een genadegift van God te ontvangen.

Maar als het dan alleen de uitverkorenen zijn die in staat gesteld worden om van dat hemelse Manna te eten, moet de Heiland toch aan zo vele duizenden tevergeefs geschonken zijn? Die vraag was de Heere Jezus niet onbekend. Hij wist Zelf, Hij wist beter dan enig schepsel dat het geloof een genadegift van God is aan Zijn uitverkorenen. Wat zeg ik? Hij wist het, ja, Hij leerde het zelfs; Hij leerde dat

op dezelfde plaats en op dezelfde tijd aan dezelfde Joden, in vers 44: ‘Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage’, en vers 37: ‘Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen’. Hij brengt dit Zelf naar voren als de reden van de ongelovigheid der Joden. Maar terwijl Jezus dit wist en dit nadrukkelijk leerde, verklaart Hij toch nadrukkelijk dat Hij als het ware Manna door Zijn Vader aan allen gegeven was om te eten. Wij merken dat hier iets is wat wij niet goed kunnen begrijpen of met elkaar kunnen gladstrijken. Maar daarom moeten we niet doen alsof het er niet is. We moeten noch het ene noch het andere verwerpen. Laten we zoveel eerbied voor de woorden van Jezus hebben, dat wij die van harte geloven, hoewel er iets in is wat voor ons niet te begrijpen is. Maar bij deze overweging behoeven we het nog niet te laten. De weg van het Evangelie is dat Jezus aan allen als het geestelijke Manna vanuit de hemel gegeven wordt, hoewel Hij slechts door weinigen wordt ontvangen of kan ontvangen worden. Deze weg is vol van wijsheid en ook heel passend. Dit kan op verschillende manieren worden getoond,

maar om te blijven bij wat nu besproken is, zullen we twee zaken daarvan nader bezien.

1. Deze weg is dienstbaar om de uitverkorenen toe te brengen.
2. Deze weg moet alle anderen van 's Heeren wege doen zien dat zij zich voor eeuwig onverantwoordelijk gedragen.

1.

We spreken hier over Gods wijze en passende bedoeling met de aanbidding van Christus die voor ieder geldt.

Deze weg is allereerst dienstbaar tot het toebrengen van Gods uitverkorenen. Daar is niet aan te twijfelen. Jezus wordt immers naar Zijn eigen woorden aan allen gegeven om gebruik van Hem te maken. Als het dan alleen de uitverkorenen zijn die dat doen, dan moet dit 'geven aan allen' ertoe dienen dat de uitverkorenen langs deze weg tot de Heere Jezus Christus getrokken worden. Zij zijn het immers die Hem door de Vader gegeven zijn en door de Geest met kracht tot Hem getrokken worden. Dit is zeker waar: als God Zijn Zoon als het ware he-

melse Brood alleen gegeven had aan Zijn uitverkorenen om te eten en te leven in eeuwigheid, dan zou niemand door geloof de Heere Jezus mogen aannemen, of hij moest eerst verzekerd zijn dat hij zo'n uitverkorene van God was, en dat Jezus daarom aan hem was gegeven. Maar hoe komt iemand dat te weten? Gods heilige en onfeilbare Woord noemt hen niet bij name, en daarvoor zijn wijze redenen die nu niet onderzocht behoeven te worden.

Het komt daarom alleen aan op de kenmerken die het Woord van God geeft van deze gelukkigen die God in eeuwige liefde heeft gekend. Vervolgens onderzoekt men zich of men die kenmerken ook bezit. Daardoor heeft men dan een voldoende bewijs dat men van eeuwigheid ten leven verkoren is. Maar wat zijn de kenmerken die op dit vlak onfeilbaar zijn? Laten wij te rade gaan bij wat Jezus ons in dit zelfde hoofdstuk daarvan onder ogen brengt. Dan zien we dat het kenmerk van een uitverkorene is dat hij gelooft; vgl. vers 39-40: 'En dit is de wil des Vaders, Die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij mij gegeven heeft, Ik daaruit niet verlieze, maar het opwekke ten uitersten dage. En dit is de wil van Hem, Die Mij gezonden heeft, dat een ieder die de Zoon

aanschouwt en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe; en Ik zal Hem opwekken ten uitersten dage.’ In deze twee verzen wordt van de gegebenen door de Vader gezegd dat zij het zijn die in Hem geloven. Hierover kan geen twijfel zijn, als we in aanmerking nemen dat alleen aan het geloof de zaligheid wordt toegekend, en de verdoemenis aan het ongelooft. Zo bijvoorbeeld in Markus 16: ‘Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden’ (vers 16). Daarom moet men in Christus geloven, als men enig kenmerk en daardoor ook een zekere bewustheid mag hebben dat men een door God uitverkorene is aan wie Jezus is gegeven. Maar als iemand nu op grond van verkiezing de Heere Jezus zou moeten aannemen met de vrijmoedigheid door het geloof, dan zou hij van te voren zich van zijn verkiezing bewust moeten zijn vanuit zijn geloof. Kort gezegd betekent dit dat men om in Christus te geloven, vooraf al gelovig moet zijn; men moet geloof oefenen vóór men geloven mag! Dit is volstrekt in strijd met elkaar! Daarom moet er een ander fundament zijn dan dat men kenmerken van eeuwige verkiezing heeft om de Heere Jezus

door het geloof vrijmoedig aan te nemen. Welk fundament is dat anders dan dat de Heiland aan allen zonder onderscheid aangeboden wordt? Op dat fundament kan een hart dat naar zaligheid hunkert, met volle zekerheid des geloofs toegaan en Jezus als zijn Zaligmaker aannemen, zonder naar bepaalde dingen te zoeken als voorwaarden, waarop Jezus aan iemand gegeven wordt.

Welnu, dit is het eerste wijze en gepaste doel dat God heeft om Zijn Zoon door het Evangelie aan allen te geven. Het moet dienstbaar zijn voor het toebrengen van Zijn uitverkorenen.

2.

Deze weg moet er ook toe dienen om alle anderen te doen zien dat zij zich voor eeuwig onverantwoordelijk gedragen.

Want God de Vader geeft Zijn Zoon als een Zaligmaker aan allen. Daardoor hebben zij allen uit kracht van deze gave hetzelfde recht om de Heere Jezus door het geloof voor zichzelf aan te nemen. Als men dan door ongeloof verstoken is van de zaligheid in Christus, dan is de schuld hiervan niet te vinden in het gebrek van Jezus' verdiensten of dat

die niet welmenend aan allen zonder onderscheid zijn aangeboden. Maar de schuld zal het ongeloof zijn, waardoor men zich voor eeuwig onverantwoordelijk gedraagt, omdat men heeft verworpen wat God heeft aangeboden.

Ondertussen ontbreekt het niet aan veel bedenkingen die het vlees tegen deze gedachtegang inbrengt, en evenmin aan zwaarmoedige gedachten van verontruste zielen. Deze zijn hinderpalen en belemmeringen voor het geloof, en daarom dienen ze uit de weg geruimd te worden. Daar zal ik me in enkele volgende preken opzettelijk mee bezighouden. Nu wil ik het voornaamste alleen maar in het voorbijgaan aan de orde stellen.

Men zal zeggen dat de mens uit en van zichzelf ten enenmale onmachtig is om te geloven. Het geloof is een gave van God. De Geest van het geloof moet dit werken. Als men dan dit geloof mist, omdat men het niet ontvangt, hoe kan men er dan verantwoordelijk voor zijn? Het is waar, het geloof is een gave van God. Wij kunnen het onszelf niet geven. Maar als het werkelijk een gave van God is, moet het van God worden begeerd. Het Evangelie opent door Christus de toegang tot Gods troon van genade en

verplicht ons om de Heilige Geest Die het geloof werkt, van God af te smeken. Ja, dit Evangelie verplicht daar niet alleen toe, maar stelt ook de onfeilbare belofte voor ogen dat God Zijn Heilige Geest zal geven aan hen die Hem erom bidden. Maar, zo zal men zeggen, deze Geest des geloofs zal God toch alleen aan Zijn uitverkorenen schenken, en Hij zal het geloof toch alleen hun geven die door Hem zijn verordineerd tot een leven uit Christus? Dat is waar, het geloof is een genadegift van God door Zijn Geest, Die in het bijzonder aan Zijn uitverkorenen wordt gegeven. Maar niemand weet immers van tevoren of hij ook een door God uitverkorene is, en daarom moet hij aanhouden om de Heere te bidden om de Geest des geloofs. Langs deze weg wordt hij van zijn verkiezing verzekerd. Dit is immers zeker: God maakt ons Zijn verborgen raad niet openbaar om daarnaar te handelen, maar Hij moedigt ons aan en verplicht ons door het Evangelie om te staan naar het geloof in Christus. Dit willen we in vervolgstof nader aan de orde stellen. Wie hierin nalatig is, verwerpt zijn zaligheid en zal zich daarom voor eeuwig onverantwoordelijk gedragen. Dit is nu het tweede wijze en passende doel dat

God voorheeft door Zijn Zoon door middel van het Evangelie aan allen te geven. Het moet dienstbaar zijn om degenen die niet in Christus geloven tot hun zaligheid, voor eeuwig onverantwoordelijk te houden. God wil Zijn uitverkorenen zó toebrengen dat allen die van Zijn heil zijn uitgesloten, daarvoor alleen zichzelf zullen moeten beschuldigen.

Toepassing

Zo prediken wij dan nog de Heere Jezus Christus als het ware Brood des levens, door God de Vader aangeboden aan allen zonder onderscheid om ervan te eten en eeuwig te leven. Zo volgen wij de wijze van prediken van de gezegende Heiland, en trachten hierin afhankelijk te zijn van de Mond der waarheid Zelf.

Geliefden, de enige waarachtige God en Vader van de Heere Jezus Christus geeft u het geestelijke Manna uit de hemel. Het regent rondom uw tenten. Ook al is Christus Zelf niet meer onder u aanwezig op de aarde, toch wordt Hij door het woord van de prediking zeer nabij gebracht. Door een verkondiging als deze menen wij dienstbaar te moeten zijn om de uitverkorenen onder u toe te brengen en alle anderen hun onverantwoordelijkheid voor te houden. In de eerste plaats, zeg ik, wil ik dienstbaar zijn om de uitverkorenen onder u toe te brengen, door voor degenen die de zaligheid begeren, alle moeilijkheden weg te nemen. Moeilijkheden waardoor zij niet met een volkomen vrijmoedigheid des geloof tot Jezus komen om Hem aan te nemen. In de tweede plaats wil ik alle anderen hun onverant-

woordelijkheid laten zien, omdat zij niet geloven in de Naam van de eniggeboren Zoon van God, Die hun tot zaligheid wordt aangeboden. Want God zal met een vlamvend vuur wraak doen over hen die het Evangelie van Zijn Zoon ongehoorzaam zijn.

Maar hoe vreselijk is het als we eraan denken dat we aan uw verdoemenis en rampzalig verderf zouden meewerken door u het Evangelie der zaligheid te verkondigen! Laat er daarom toch bij velen een honger komen naar het hemelse voedsel! Dan zouden we u voorzetten wat er in Jezus ligt opgesloten en u aangeboden wordt tot verzadiging van uw onsterfelijke zielen. Maar nu weegt u geld uit voor wat niet kan verzadigen. U voedt uzelf met draf voor de zwijnen en u walgt van het geestelijke manna. Het is de mens ingeschapen om met een niet te verzadigen verlangen naar het oneindig goede uit te zien. Die begeerte is er ook bij u allen; en u tracht uzelf tevreden te stellen door elke dag te zoeken naar de schone schijn van de wereld, de begeerlijkheid van de ogen en het vlees, en de grootsheid van het leven. U ondervindt ook elke dag dat de ware

en blijvende vreugde daarin voor u niet te vinden is. Toch wordt u er niet van overtuigd dat u helemaal verkeerd leeft. U herneemt uw pogingen, en doet alsof alles wat de wereld u aanbiedt nieuw voor u is, terwijl u daaronder toch een onrustig leven leidt. Maar moge het zó zijn dat u uw dwaasheid gaat beseffen, en dat u dan honger krijgt naar het hemelse Manna, Jezus Christus! Als u er ooit iets van geproefd had, zou u uw ziel niet langer voeden met de zwijnendraf van de wereld. Bedenk toch dat Jezus u aangeboden wordt, dat u alleen maar hebt te verzamelen en te eten van dit Manna, om dan tot in eeuwigheid te leven. Het is niet uit te spreken wat het is als u te midden van zo'n overvloed van geestelijk voedsel uw ziel wilt blijven voeden met wat niet voor altijd kan verzadigen. En als u van dit leven afscheid moet nemen door de dood, moet u dan – als dit manna heeft opgehouden uit de hemel te regenen – door honger en gebrek voor eeuwig omkomen?

Misschien is hier ook een heilbegerige. Iemand die werkelijk honger heeft naar dit voedsel voor de ziel en zeer verlangt naar de Heere Jezus. Waarom eet u

niet door het geloof? Waarom blijft u in dit gebrek en in de vrees dat u door gebrek moet sterven? Meent u onvoldoende honger te hebben om te eten? Moet u dan sterven vóór u zult eten, als het te laat is om te eten? Het is één van beide: u hebt honger naar dat voedsel voor de ziel of niet. Als dat niet zo is, dan is het tevergeefs dat ik u dit aanprijfs. Als dat wel zo is, waarom tracht u uw begeerte dan niet te vervullen? Hebt u nu nog zo weinig honger? Dan is dat een bewijs dat u zich nog al te veel probeert te verzadigen met alles wat uw ziel niet kan vervullen. Als u door het geloof eens iets van Jezus gesmaakt hebt, zal uw ziel walgen van alles waar u zich nu nog mee voedt. Zeg toch tegen uzelf: ‘Zou er zo’n overvloed van genade in Christus voor mij zijn, en zou ik dan nog langer gebrek lijden en daarin vergaan? Zou het manna dan om mijn tent liggen, terwijl ik me nog langer wil verzadigen met alles wat geen voedsel voor mijn ziel is?’ Zeg dan met de verloren zoon: ‘Terwijl er overvloed is in het huis van mijn vader, zou ik dan nog langer van de zwijnendraf eten? Ik zal hier weggaan en zeggen: ‘Vader, ik heb tegen u gezondigd.’ Bedenk dat u dan ook welkom zult zijn en het beste kalf voor u geslacht zult vinden.

Misschien zegt u: ‘Ja, kon ik maar!’ Wat? Zou Hij Die u hongerig maakt naar het voedsel dat u wordt voorgehouden, u niet in staat stellen om te eten? Tracht dan door het geloof te eten, met smeking van de Geest des Heeren en beseffend dat u van Hem afhankelijk bent. Misschien zegt u: ‘Maar het zal misschien niet voor mij bedoeld zijn, ik zal daartoe niet uitverkoren zijn.’ Dan zeg ik dat u aan die tegenwerping niet toe moet geven; we zullen die nog nader overwegen. Nee, want het zou mogelijk wel voor u kunnen zijn. Dit is althans zeker en dat blijkt voor u nu achteraf, dat u door God bent uitverkoren om het Evangelie te horen, en dat Jezus u daarin aangeboden wordt als het enige Voedsel voor de ziel. Dit is zeker en dat leert de ervaring u ook, dat God u daartoe heeft uitverkoren boven anderen die met u onder het Evangelie leven, om naar die geestelijke spijs met verlangen uit te zien. Welnu, geef aan die begeerte toe, neem Jezus aan. Verzadig u in het heil dat voor u is aangebracht, en dan zult u er daardoor van overtuigd zijn dat God u werkelijk in eeuwige liefde heeft gekend. U zult God te meer eer en heerlijkheid geven, en uzelf kwijtraken vanwege Zijn oneindige genade.

Gelovige kinderen van God! U kunt ervan getuigen hoe uw ziel verzadigd werd toen u uw hongerige mond voor dit hemelse manna wijd open hebt gezet. U kunt ervan getuigen dat u op basis van geen ander fundament hebt geloofd dan dat Jezus door God in Zijn Woord aan zondaren wordt aangeboden. Ik zeg niet dat u op basis van een andere reden de Heere Jezus hebt willen aannemen. U weet zelf het best hoe vaak u dan eens hierin en dan weer daarin uw vrijmoedigheid om te geloven hebt gezocht. Als u op basis daarvan was gekomen, zou het gebouw van uw geloof op een zandgrond gerust hebben. Dan zou u een andere vrijmoedigheid hebben gehad buiten de vrijwillige aanbieding van Jezus in Zijn Woord om. Maar daarin werd u voortdurend teleurgesteld. Dat is zó ver gegaan tot u van alles moest afzien en uw pogingen moest laten varen, en totdat u leerde zien, dat u, hoe ellendig en schuldig u in uzelf ook was, van de aanbieding van het Evangelie niet was uitgesloten. De gave van het Evangelie is voor zondaren zonder onderscheid, ja zelfs voor de voornaamste van de zondaren. Toen leerde u zien dat God daarin Zijn genade verheerlijkt dat alles om

niet is geschonken. Toen moest u zich overgeven op vrije genade alleen, en Jezus aannemen tot uw eeuwig eigendom.

Als dat zo is, geef God dan de eer en leef tot roem van Zijn vrije liefde en ontferming. Wat is dat toch dat God u in de nooit begonnen eeuwigheid gekend en boven duizenden anderen met het geloof heeft begiftigd! Maar tracht dan ook steeds op dit woord van genade te vertrouwen en alle gronden waarop u daarbuiten vrijmoedigheid vindt uit het hart weg te doen.

Ik vraag u: Hebt u tevergeefs geloofd toen u Jezus aannam en u geheel aan Hem overgaf? U vond toch ware vrede en verkwikking voor uw ziel? U werd toch met liefde vervuld? Was het voor u geen kracht tot zaligheid? Bedenk dit veel, maar rust er niet op. Hetzelfde voedsel ligt rondom uw tent; elke keer als u door het geloof eet, zult u op dezelfde wijze verzadigd worden. Laat dit alles niet onmogelijk voor u schijnen. U behoeft daarvoor niet tot in de hemel op te klimmen of in de afgrond neer te dalen. Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart. Bedenk ondertussen heel vaak: ‘Wat onderscheidt

mij? Jezus is aan allen aangeboden. Zij hadden hetzelfde recht om Hem aan te nemen als ik. Waarom ben ik er dan toe verwaardigd? O, eeuwige barmhartigheid!

Ten slotte: hoe het ook met u zal gaan, elke keer als u Jezus eet en drinkt, wordt u door deze Spijs voor de ziel verzadigd tot in het eeuwige leven. Als de wereld, in ontzetting vanwege haar valse lekernijen, in eeuwige honger zal moeten vergaan en geen druppel zal hebben om de tong te verkoelen, zult u verzadiging van vreugde genieten aan Gods rechterhand, voor eeuwig en altijd.

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

In open envelop zonder postzegel zenden aan:

Pieters Grafisch Bedrijf bv
Antwoordnummer 5
4500 WC GROEDE

Uitgave
STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

REVERIEIL-SERIE

Voorzitter
Ds. J. Westerink, Urk

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op ING Bank nr: 581492
t.n.v. Penningmeester
“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 9,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen
(bij voorkeur schriftelijk) aan:

Pieters Grafisch Bedrijf bv,
Postbus 12,
4503 ZG GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl
www.reveilserie.nl